

JOCS FLORALS PERE IV 2008

Maria Pujadas

Primer premi: Conte curt

Títol: La xemeneia de la memòria

LA XEMENEIA DE LA MEMÒRIA.

La memòria és sovint fràgil, difusa i enganyosa. La Júlia ja fa cinc anys que no en té, o bé l'amaga darrera dels seus ulls blaus i penetrants com quan la vaig conèixer, ara fa 65 anys.

Fa un cert temps que estem allunyats del nostre passat i potser també del present, jo com acompanyant i ella com a protagonista d'una història plena d'incerteses.

Avui hem tornat al Poblenou després de molts anys... l'impacte per mi que encara tinc la memòria intacte ha estat impressionant. La Júlia no diu res i sospira quan la porto en autobús fins al Barri de la Plata on vam créixer. Ella sembla que amb la seva mirada busqui els records, però no els troba, jo com sempre vaig murmurant un relat amb la intenció de situar-la en el temps i l'espai, la transformació del barri no m'ajuda, sé que tot és en va.

Caminem fins la Rambla, vora del Casino es para i inquietat espera la meua explicació, jo li recordo que el seu pare sovint tocava la guitarra en aquest lloc; ella em mira i somriu. Impotent segueixo guiant-la per carrerons fins l'Església de Santa Maria del Taulat, on ens casàrem, entrem i ella en silenci, seu en un banc. Respecto el seu quart d'hora de meditació, ho fa sovint, amb la mirada perduda en un punt fix.

Continuem és tard i no arribarem a la nostre cita, avui és el primer dia d'escola de la nostra besnéta, la Julieta. És un dia important per a ella, estrena escola nova al costat de Pau i Justícia, on tantes vegades anàvem junts la Júlia i jo, on ens vàrem fer els nostres primers petons. Eren temps de gana, de treball dur i de rellogats.

A vegades penso sovint que la nostre situació actual no s'allunya tant de quan vivíem rellogats, de fet ,les residències mai arriben a ser com casa teva, sempre et sents com un figurant incòmode.

No sé si la Júlia només haurà oblidat els llocs i situacions.... recordarà també les sensacions?

Jo no puc oblidar la seva olor, el tacte dels seus cabells ,que recollia amb gràcia les nits de revetlla, la seva cintura quan ballàvem a l'Ateneu Colón o els petons de les sessions continues del "Rellisquin".

Ella sembla no recordar res.

Quan arribem a la porta de l'escola alça el seu cap i mirà fixament a un punt: la xemeneia. De sobte digué:

- Jaume, no sents els telers?
- No, Júlia.
- Com que no? Aquesta és la meva fàbrica, on treballava amb l'Enriqueta i la Lluïsa.
- No Júlia, aquesta fàbrica mai ha estat de filatures, i a més a més ara és l'escola de la Julieta, no cap fabrica, d'acord.
- Potser sí, però jo sento el punyeter teler. Tu creus que la Julieta podrà concentrar-se amb aquest soroll?

Callo i resignat l'agafo de la mà fins a la porta.

Com m'agradaria portar-me tots els nostres bons records viscuts al barri. Els posaria dintre de la xemeneia i la plantaria al bell mig del jardí de la residència, en lloc d'estar aquí en el pati de l'escola.

Cada dia faria sortir una fumarada de records, ordenats cronològicament: quan la vaig veure per primera vegada, quan vaig demanar-li al seu pare si podíem ser nuvis, la nostre lluita antifranquista, els naixements dels nens, la nevada.....

I òbviamment preferiria que quedessin exclosos aquells que poguessin enterbolir més el final de la vida de la meva dolça Júlia; la guerra, el bombardejos, els racionaments, la gana, els polls i el fred, la vaga de Motor Ibèrica (que ens va deixar sense sou uns mesos), el no arribar a fi de mes...

I amb el desig de no oblidar mai l'amor que sento per ella, pregaria tenir a prop meu una mà serena que em portés fins la xemeneia. La xemeneia dels nostres records, de les nostres vides.....